

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Fkf.247/2021/35. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2022. április 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T T:

A testi sértés bűntette miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 7.Fk.67/2020/45. számú, 2021. június 14. napján kihirdetett ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I.r. vádlottal szemben a Fehérgyarmati Járásbíróság 7.Bpk.158/2017/3. számú végzésével kiszabott 1 (egy) év, végrehajtásában 2 (kettő) év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is elrendeli.

Terhelt2 II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 (három) év 8 (nyolc) hónapra, Terhelt3 III.r. vádlott tekintetében a szabadságvesztést 2 (kettő) év 8 (nyolc) hónapra enyhíti.

A büntetőeljárás során lefoglalt bűnjeleket a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatala Bny.19/2021. szám alatt kezeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig, míg fiataalkor Terhelt3 III.r. vádlott esetében 2022. március 24. napjáig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 73.448.- (hetvenháromezer-négyszáznegyvennyolc) forint bűnügyi költségből, Terhelt1 I.r. vádlott 20.840.- (húszezer-nyolcszáznegyven) forintot, míg

Terhelt2 II.r. vádlott 33.440.- (harmincháromezer-négyszáznegyven) forintot köteles az államnak megfizetni, a fennmaradó 19.168.- (tizenkilencezer-egyszázhatvannyolc) forint bűnügy költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Budapest Környéki Törvényszék rendelkező részben megjelölt ítéletével Terhelt1 I.r. Terhelt2 II.r. és Terhelt3 III.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164.§ (1) bekezdés, és (8) bekezdés I. fordulata].

[2] Ezért az I.r. vádlottat 6 év 6 hónap, börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre, és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I.r. vádlott lekorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Beszámítani rendelte az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe, egyben elrendelte a Nyíregyházi Járásbíróság 2.Bpk.270/2018/2. számú végzésével vele szemben kiszabott 1 év 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását.

[3] Terhelt2 II.r. vádlottat 4 év 3 hónap, fiatalok börtönében végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, Terhelt3 III.r. vádlottat 3 év 6 hónap fiatalok börtönében végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a II.r. és III.r. vádlott is a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és mindkét vádlott esetében rendelkezett az általuk előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott büntetésbe történő beszámításáról.

[4] A sértett magánfél képviseletében eljáró ügygondnok által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította gyorsított magánjogi eljárás lefolytatása érdekében, továbbá rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen Terhelt1 I.r. vádlott és védője a büntetés enyhítéséért, Terhelt2 II.r. vádlott és védője felmentésért, míg III.r. Terhelt3 vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[6] Az ügyészség az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vette.

[7] Terhelt1 I.r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést fenntartva a III.r. vádlott bűnösségét elismerő és a tárgyaláshoz való jogáról lemondó nyilatkozatára utalással az ítéleti tényállást nem vitatta. Azonban az igazságügyi orvosszakértők tárgyaláson tett nyilatkozatait idézve változatlanul tisztázatlannak minősítette azt, hogy a sértett kórházi kezelés alatt elszenvedett fejsérülése mennyit rontott az állapotán, illetve mennyiben hátráltatta őt a felépülésben. Hivatkozott arra is, hogy a COVID járványhelyzet, az ezzel együtt járó látogatási tilalom és a leterhelt egészségügyi ellátási rendszer mellett az sem tárható fel, hogy a sértett az ellátása során megkapta-e a szükséges rehabilitációt. Ezen túlmutatóan az I.r. vádlott rendezett családi körülményeire, idős szüleinek rendszeres támogatásra szorulására és a jelentős időmúlásra tekintettel a büntetési célok eléréséhez enyhébb tartamú szabadságvesztés kiszabását is elegendőnek látott.

[8] Terhelt2 II.r. vádlott védője a Be. 584.§ (6) bekezdése szerinti kötelezettségét teljesítve a felmentést célzó fellebbezésének indokolásában a védencének nyilatkozatait és védekezését értékelve a II.r. vádlott jogorvoslati nyilatkozatához csatlakozott. A fellebbviteli főügyészség álláspontjával egyetértett. abban, hogy az elsőfokú bíróság eljárásban a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta, egyúttal a bizonyítékok mérlegelésen alapuló elsőfokú ítélet indokolását sem vitatta, mindössze utalt az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében foglalt álláspontjára – amely szerint a II.r. fiatalkorú vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentése indokolt – azzal, hogy azt az elsőfokú mérlegelésre figyelemmel nem kívánja megismételni.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.622/2020/21. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak értékelte. Rámutatott arra, hogy a II.r. vádlott felmentést célzó fellebbezése folytán a másodfokú felülbírálat a Be. 590.§ (1)-(2) és (10) bekezdése értelmében Terhelt1 I.r. vádlott tekintetében is teljeskörű, míg Terhelt3 III.r. vádlott esetében – aki az előkészítő ülésen a bűnösségét beismerte és a tárgyaláshoz való jogáról lemondott, és az elsőfokú ítélet elleni fellebbezések esetében csak a kiszabott büntetés mérték sérelmezik – a Be. 590.§ (3) bekezdésére figyelemmel korlátozott terjedelmű.

[10] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályok megtartása mellett a törvényes keretek között lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a tényállás tisztázási kötelezettségét teljesítette, melynek eredményeként alapvetően megalapozott ítéleti tényállást állapított meg. Terhelt1 I.r. vádlott vonatkozásában a tényállás személyi részét találta hiányosnak, ezért azt a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával kiegészíteni indítványozta azzal, hogy a [4] bekezdés 1) pontja alatti elítéléssel kiszabott 200.000 forint pénzbüntetés átváltoztatása folytán, az ennek helyébe lépő szabadságvesztést az I.r. vádlott 2018. január 20-tól 2018. június 29. napjáig töltötte. Ezzel összefüggésben egyben kiemelte azt is, hogy ugyanezen bekezdés 3. pontjában megjelölt 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje 2019. szeptember 17. napján telt volna el eredményesen.

[11] Az elsőfokú bíróság indokolását színvonalasnak értékelte, egyetértett a fellebbviteli főügyészség azzal is, hogy Terhelt2 II.r. vádlott gyanúsítottkénti kihallgatásáról

készült jegyzőkönyv nem tekinthető törvénysértően beszerezett bizonyítási eszköznek, így a vádlotti vallomás értékelésének a bizonyítékok körében nem volt törvényes akadálya.

[12] Álláspontja az volt, hogy a megalapozott tényállásból a vádlottak bűnösségére okszerűen következtetett a törvényszék, a bűncselekmény jogi minősítése az anyagi jogszabályoknak megfelel.

[13] A vádlottakkal szemben kiszabott büntetések tekintetében hangsúlyozta, hogy az a bűncselekmény elkövetési módjára, a súlyos, a sértett további méltóságteljes élethez való jogának elvesztéséhez vezető eredményére tekintettel példásan szigorú, de a büntetés kiszabása körében értékelendő tényezőkkel is arányban áll, különös tekintettel arra, hogy sértett életét csak a szakszerű orvosi segítség mentette meg, amely a vádlottak terhére további súlyosító körülményként értékelendő.

[14] Terhelt I.r. vádlott tekintetében a bűnügyi nyilvántartás adataival kiegészítendő előéleti adatok alapján rámutatott a fellebbviteli főügyészség, hogy a Fehérgyarmati Járásbíróság 2017. szeptember 18. napján jogerős 7.Bpk.158/2017/3. számú határozatával kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje az ugyanezen bíróság 4.B.48/2016/11. számú ítéletével kiszabott 200 napi tétel pénzbüntetésből 161 nap szabadságvesztésre történő átváltoztatása folytán – ezzel az időtartammal – meghosszabbodott. Erre figyelemmel megállapítható, hogy az I.r. vádlott a jelen cselekménye idején a Fehérgyarmati Járásbíróság 7.Bpk.158/2017/3. számú határozatával kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt (is) állt, ezért a Btk. 87.§ b) pontja értelmében a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is el kell vele szemben rendelni, így erre vonatkozó indítványát előterjesztette.

[15] Ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet járulékos kérdésekben meghozott rendelkezéseivel egyetértve kizárólag a bűnjelek megváltozott tárolási helyének és nyilvántartási számának megjelölését indítványozta, míg egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

[16] A Be. 599.§ (1) bekezdése szerinti másodfokú nyilvános ülésen a védők a fellebbezéseket változatlan tartalommal és az írásbeli indokolással egyezően fenntartották.

[17] Terhelt I.r. vádlott védője a rendelkezésre álló vallomások ellentmondásosságát kiemelve azt hangsúlyozta, hogy védence olyan mértékben ittas állapotban volt, amely a terhére rótt elkövetési magatartás tanúsítását kétségesse teszi. Megismételte azt is, hogy nem zárható ki véleménye szerint továbbra sem az, hogy a sértett kórházban elszenvedett fejsérülése közrehatott az igen súlyos állapotának kialakulásában. Egyben kifejtette, hogy az ügyben már az időmúlás is enyhítő tényezőként értékelendő, így mindezek alapján az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését indítványozta.

[18] Terhelt2 II.r. vádlott védője az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás vitathatatlansága mellett, a II.r. vádlott bűnösségét tagadó vallomására tekintettel a felmentést célzó fellebbezést ugyancsak fenntartotta.

[19] Terhelt3 III.r. vádlott védője védelemének bűnösségére ki kiterjedő beismerő és tényfeltáró nyilatkozatára, megbánására tekintettel a szabadságvesztés büntetés törvényi középértékét meghaladó tartamát eltúlzottnak ítélve, enyhítését indítványozta.

[20] A nyilvános ülésen telekommunikációs eszköz útján jelen volt I.r. és II.r. vádlottak a másodfokú eljárásban saját védelmükben nem kívántak felszólalni, de utolsó szó jogán mindketten megbánásukat fejezték ki. I.r. vádlott ezen túl ittas állapotát okolva sajnálta a történeteket, míg II.r. fk. vádlott elmondta, hogy jelenleg tanul és a jövőre nézve jobb életet szeretne élni.

[21] Az időközben szabadult fk. III.r. vádlott a nyilvános ülésen nem jelent meg.

[22] A fellebbezések a fiatalokú vádlottakat érintően kizárólag enyhítést eredményezően alaposak, és az ítéltábla a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek Terhelt1 I.r. vádlottal szemben a Fehérgyarmati Járásbíróság 7.Bpk.158/2017/3. számú határozatával kiszabott próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére irányuló indítványával is egyetértett.

[23] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt2 II.r. vádlott és védőjének felmentést célzó fellebbezésére tekintettel e vádlott és Terhelt1 I.r. vádlott vonatkozásában a Be. 590.§ (10) bekezdésére figyelemmel a Be. 590.§ (1) (2) bekezdése alapján, az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes körben felülbírált, vizsgálva az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását is.

[24] Ugyanakkor Terhelt3 III.r. vádlott esetében, a felülbírálat – miután a III.r. vádlott az előkészítő ülésen a bűnösségét beismerte és a tárgyaláshoz való jogáról lemondott, és a bűnösséget beismerő nyilatkozatot a törvényszék a végzésével elfogadta – a Be. 580.§ (2) bekezdésére figyelemmel a Be. 583.§ (3) bekezdés a) pontja alapján bejelentett, a kiszabott büntetés enyhítését célzó fellebbezésre tekintettel a Be. 590.§ (3) bekezdése értelmében korlátozott, ami azt jelentette, a III.r. vádlott cselekvősege vonatkozásában a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta az elsőfokú ítélet megalapozottságát és határozatát e részben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította. (Be. 591.§ (2) bekezdés a) pont)

[25] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok teljeskörű betartásával folytatta le az eljárást, amely során figyelemmel volt a fiatakorúakra vonatkozó külön eljárási szabályokra is, és a bíróság összetétele is megfelelt a Be. 680.§ (1) bekezdés a) pontjára és (2) bekezdésére figyelemmel az (5) bekezdés a) pontja szerinti törvényi rendelkezéseknek.

[26] Az elsőfokú bíróság az ügyben előkészítő ülést tartott, melyen a vádlottakat az eljárási jogairól megfelelően tájékoztatta, továbbá figyelmeztette őket az előkészítő ülés lényegéről, a bűnösségnek beismerésének és a tárgyaláshoz való jog lemondásának következményeiről, illetve bizonyítási indítványainak előterjesztésének lehetőségére, annak korlátaira. A vádlottak a kioktatásokat megértették, tudomásul vették és közülük Terhelt3 III.r. vádlott a bűnösségét a vádiratban foglaltakkal egyezően beismerte, egyben a tárgyaláshoz való jogáról lemondott. A törvényszék a fiatakorú III.r. vádlott e nyilatkozatát kellő körültekintéssel vizsgálva állapította meg, hogy a beismerő nyilatkozat elfogadásának feltételei fennállnak, így azt a 17-II. számú végzésével törvényesen fogadta el.

[27] Helyesen döntött akkor is, amikor az előkészítő ülésen az fk. III.r. vádlottra nézve az ügyet nem különítette el, és hozott ügydöntő határozatot, hiszen az I.r. és fk. II.r. vádlott tekintetében lefolytatott teljeskörű bizonyítási eljárás alapjaiban befolyásolhatta Terhelt3 III.r. vádlott vádiratban leírt cselekvőségét, vagy a bűncselekmény jogi minősítését, amely utóbb a Be. 521.§ (3) bekezdésének alkalmazásával a beismerő nyilatkozat elfogadásáról meghozott végzés hatályon kívül helyezését indokolhatta volna.

[28] Az első fokon eljáró bíróság a büntetőeljárás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat is maradéktalanul betartotta, a vádlottak és tanúk az eljárásban törvényes jogaikat teljes körben gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek figyelmeztetése a törvényi rendelkezéseknek megfelelően, pontosan és eljárási pozíciójuknak megfelelően megtörtént.

[29] Körültekintően vizsgálta az elsőfokú bíróság a vádlottak és védőik által előterjesztett bizonyítási indítványokat, illetve Terhelt2 II.r. vádlott védőjének a II.r. vádlott gyanúsítottkénti meghallgatásáról készült jegyzőkönyv, mint bizonyíték kirekesztésére vonatkozó indítványát. Az indítványok elutasítása (illetve mellőzése) tekintetében minden esetben meggyőző indokolása mellett fejtette ki álláspontját, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett.

[30] Bár a II.r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában is utalt arra, hogy a II.r. vádlott beismerő vallomásáról készült, de utóbb hozzá nem férhető hang- és képfelvétel hiánya a vallomásának megváltoztatására tett előadását ellenőrizhetetlenné tette, azonban az elsőfokú bíróság logikus érvek mentén mutatott rá arra, hogy a kihallgatás törvényességének a felvétel nem kelléke, emellett okirati bizonyítékokkal (a védő kirendelő határozattal, és magával a gyanúsított vallomásáról készült jegyzőkönyvvel) igazolt körülményei az eljárási

cselekmény törvényességét igazolják. Helyesen tulajdonított e körben kiemelt jelentőséget a kötelező védői jelenlét garanciális jellegének, és annak, hogy a II.r. vádlott a nyomozási bírói eljárásban ezt a vallomását – immár az ügyész jelenlétében is - fenntartotta. Mindezek alapján valóban szükségtelen volt minden további bizonyítás erre nézve, minthogy a rendelkezésre álló adatok alapján minden kétséget kizáróan megállapítható volt az eljárási cselekmény szabályossága.

[31] A tanúk felkutatásáról és meghallgatásáról (sértett sértett, tanú15, tanú13) készült rendőri jelentések tekintetében az állandó bírói gyakorlatnak megfelelően fejtette ki, hogy a rendőri jelentés, mint tárgyi bizonyítási eszköz, ezen belül, mint okirat az abban leírt tény, adat valóságának, esemény megtörténtének vagy nyilatkozat megtételének bizonyítására készül, de a nyilatkozat tartalma törvényes figyelmeztetések hiányában vallomásként nem értékelhető. Így helyesen foglalt állást abban, hogy az ilyen jelentések csak az egyéb körülmények vonatkozásában szolgálhattak bizonyítékkul.

[32] A szakértői bizonyítás körében az elsőfokú bíróság ugyancsak kellő alaposággal járt el, amikor a sértett elsődleges ellátását végző tanú3 tanú (házi orvos) meghallgatását követően a szakértői vélemények ismertetésén túl szakértő4 igazságügyi orvosszakértő és szakértő5 igazságügyi elmeorvos szakértő meghallgatására irányuló ügyészi indítványnak a Be. 520.§ (4) bekezdésének megfelelő vizsgálatát követően helyt adott, figyelemmel arra, hogy az indítvány alapjául szolgáló tény, nevezetesen a sértett elsődleges orvosi ellátásának szakszerűsége olyan szakkérdés, amelynek megítélése orvosszakértői kompetenciába tartozik.

[33] A szakértők meghallgatására mind a sértett mentális állapotára, mind az elszenvedett sérüléseinek jellegére, keletkezési módjára, gyógytartamára nézve rendkívüli gondossággal került sor, és kiterjedt a védői kérdésekre is, különösen arra, hogy a sértett kórházi ellátása során, 2020. január 16-a előtti napokban elszenvedett fejsérülése mennyiben befolyásolhatta gyógyulását, később kialakult mentális állapotát. Így ebben a tekintetben is megalapozottan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a tényállás tisztázása érdekében további szakértői bizonyítás szükségtelen.

[34] szakértő2 igazságügyi pszichológus szakértőt Terhelt1 I.r. és Terhelt3 III.r. vádlottak szavahihetőségének vizsgálata körében adott szaktanácsadói véleményére nézve az elsőfokú bíróság szintén okkal és törvényesen hallgatta meg tanúként.

[35] A lefolytatott bizonyítási eljárás alaposágát igazolja az is, hogy a cselekményt megelőző eseményekre vonatkozó kamerafelvételeket, illetve az informatikai szakértői véleménynek a vádlottak mobiltelefonjából kinyert felvételeit is megtekintette a bíróság, amellyel kapcsolatban a vádlottak észrevételezési jogukat kimerítően gyakorolták.

[36] A rendelkezésre álló és releváns okirati bizonyítékokat az elsőfokú bíróság ismertetéssel ugyancsak a bizonyítás részévé tette.

[37] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat a Be. 167.§ (4) bekezdésének megfelelően, egyenként és összességében is megvizsgálta, majd azokat értékelte, a szükséges körben mérlegelte is.

[38] Terhelt1 I.r. vádlott büntetőjogi szempontból releváns előéleti adatai [Be. 561.§ (3) bekezdés b) pont] kiegészítésre szorulnak, ezért a másodfokú bíróság a bűnügyi nyilvántartás adatai alapján az elsőfokú ítélet [4] bekezdés 1.) pontját azzal egészítette ki, hogy a Fehérgyarmati Járásbíróság 2017. február 7. napján jogerős 4.B.48/2016/11. számú ítéletével lopás büntette miatt kiszabott 200 napi tétel, napi tételenként 1000 forint összegű, összesen 200.000 forint pénzbüntetésből 161 napi tételt a Nyíregyházi Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja 4.BV.1225/2017/5. számú végzésével szabadságvesztésre változtatta át. A pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztést az I.r. vádlott 2018. január 20-tól 2018. június 29. napjáig töltötte.

[39] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a cselekmény előzményeinek és az egyes vádlottak cselekvőségének tekintetében is megalapozott, a részletekbe menően pontos, hiánytalan és hibátlan, és a Be. 591.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárás alapját képezte.

[40] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét példamutató alapossággal, valamennyi rendelkezésre álló bizonyíték bemutatása és értékelése mellett, iratszerűen teljesítette. Logikai hibától mentesen, az egyes bizonyítékok összevető értékelésével meggyőző indokát adta annak, hogy az I.r. és II.r. vádlottak tekintetében lefolytatott részletes bizonyítási eljárás eredményeként miért Terhelt3 III.r. vádlott bűnösségét beismerő vallomásában foglaltak figyelembe vételével állapította meg az ítéleti tényállást.

[41] Azon - a vádlottak vallomásában sem vitatott - tényből kiindulva, hogy a sértett bántalmazásánál a vasútállomáson mindhárman jelen voltak, amely során a sértett az igazságügyi orvosszakértői véleményben megállapított súlyos, szellemi képességének elvesztését eredményező, így tanúzási képességét kizáró sérülést szenvedett el, azonban a tettelegességben betöltött szerepét az I.r. és II.r. vádlott tagadta, indokoltan jutott arra a következtetésre, hogy az ügy megítélése szempontjából a vádlottak szavahihetősége döntő jelentőségű, hiszen a megtörtént eseményeknek kívülálló és kihallgatható szemtanúja nem volt.

[42] Ebben a tekintetben az elsőfokú bíróság az I.r. és II.r. vádlottak védekezését az eljárás során meghallgatott tanúk vallomásaival összevetve vizsgálva, pontosan mutatott rá vallomásaik következetlenségére, illetve elfogadhatatlan tartalmára.

[43] Így a vádlottak munkáltatója, tanú8 vallomásából, a cselekményt megelőzően a vádlottak mozgásáról és az általuk telefonnal készített képfelvételekből egyértelmű cáfolatot nyert Terhelt1 I.r. vádlottnak az a védekezése, hogy társaival haragos viszonyban volt, és ez magyarázhatja a rá tett terhelő vallomásokat, mint ahogy Terhelt2nek azt az állítását is cáfolta tanú8 vallomása, hogy az ő kedvezőbb munkahelyi pozíciója szülte féltékenység miatt tett ránézve terhelő vallomást az I.r. és III.r. vádlott.

[44] Ezen túlmenően Terhelt2 II.r. vádlott szavahihetőségét alapjaiban ingatta meg az a tény, hogy a nyomozás során gyanúsítottkénti meghallgatása során a sértett bántalmazásában való részvételét elismerte, és ezt a nyomozási bírói eljárásban is fenntartotta, utóbb azonban a bíróság előtt úgy nyilatkozott, hogy ezt a vallomását nem tartja fenn. Az ennek okaként előadott hivatkozása – vagyis, hogy hatósági fenyegetés hatására tett beismerő vallomást - tényszerű cáfolatot nyert.

[45] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság Terhelt3 III.r. vádlott eljárás során (előbb tanúként, majd gyanúsítottként) tett, és önmagát terhelő vallomásait vizsgálva helytálló következtetéssel állapította meg, hogy az nem csak tényfeltáró, hanem a társai cselekvőségére nézve is minden tekintetben hitelt érdemlő, és a rendelkezésre álló más bizonyítékokkal, egyszersmind Terhelt2 II.r. vádlott nyomozás során tett önmagát és társait egyaránt terhelő vallomásával is maradéktalanul összhangban áll.

[46] Kiemelést érdemel ebben a tekintetben az elsőfokú bíróság által is értékelt szakértő2 igazságügyi pszichológus szakértő Terhelt1 I.r. és Terhelt3 III.r. vádlott szembesítésével kapcsolatban a nyomozás során készült, majd a tárgyalás során szóban tanúként is megerősített szaktanácsadói véleménye. A szaktanácsadó nevezett vádlottak szembesítése során készült kamerafelvétel vizsgálatának eredményeként a metakommunikációs információk elemzése alapján rámutatott e vádlottak viszonylatában I.r. vádlott domináns személyiségére, magatartására, illetve arra, hogy összességében a III.r. vádlott által elmondottak élményszerűbbek, magatartása, az, hogy a szemkontaktust az I.r. vádlott arra a kérdésére, hogy „Miért teszel rám terhelőt?” is megtartotta, kijelentve, hogy „Mert ez az igazság”, őszintének tűnő válasz. Ezzel a szaktanácsadói vélemény közvetve a III.r. vádlott szavahihetőségét, egyben az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok tükrében az I.r. vádlottnak a bűncselekmény elkövetésében betöltött kezdeményező szerepére vont következtetését igazolta.

[47] Azt az elsőbírói következtetést, hogy a sértett bántalmazásában mindhárom vádlott tevőlegesen részt vett, a III.r. vádlott vallomásán kívül tanú3, tanú5, tanú6 és tanú2 tanúk sértetti elmondáson alapuló vallomása, valamint az OMSZ mentési dokumentációs lap leírása is alátámasztotta.

[48] Az, hogy sértett sértett az igazságügyi orvosszakértői véleményben részletezett sérüléseit a vádlottak bántalmazása során szenvedte el, az eljárás során nem volt vitatott, mint ahogy az sem, hogy a legalább hat rendbeli erőbehatás következményeként a sértett közvetlen életveszélyes állapotba került, szakszerű orvosi ellátás hiányában életét veszthette volna. Egyedül azt kellett mérlegelés útján tisztázni, hogy az egyes vádlottak milyen módon vettek részt a bántalmazásban.

[49] E körben az I.r. és II.r. vádlottak cselekvősege tekintetében az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló mérlegelésével jutott Terhelt3 III.r. vádlott vallomásának elfogadhatóságára azzal, hogy a saját szerepe tekintetében a beismerő és tárgyaláshoz való jogához lemondó - vagyis a vádirattal egyező - nyilatkozata volt irányadó. Így kétségtelenül megállapítható volt, hogy Terhelt1 I.r. vádlott kezdeményezte különösebb ok nélkül sértett bántalmazását, felpofozta őt, majd a tettelegességbe bekapcsolódva Terhelt2 II.r. vádlott több ízben egy bontatlan energiatároló dobozzal a sértettet fejtetőn, majd ököllel az arcán legalább kétszer megütötte.

[50] Terhelt3 III.r. vádlott saját szerepével kapcsolatban következetes nyilatkozatokat tett, így elismerte, hogy a sértettet oldalba, illetve tarkón rúgta, és többször megütötte.

[51] Az aggálytalan igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság indokoltan állapította meg, hogy a bántalmazás során elszenvedett súlyos koponyatrauma, következményes agyi sérülés szövődményeként sértett sértettnél súlyos fokú szellemi leépülés alakult ki, amely maradandó fogyatékoságot és egyben súlyos egészségromlást is jelent, állapotában javulás nem várható, a sértett önálló életvitelre képtelenné vált.

[52] Hibátlan érveléssel mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a sértett mentális állapotát a kórházi kezelés alatt elszenvedett, igazolhatóan csak a fejbőrt érintő sérülése miatt nem befolyásolhatta. A sértett 2019. december 7-i tanúkénti kihallgatásának megkísérléséről készült és az eljárás során a szakértők jelenlétében megtekintett kép- és hangfelvétel a 2020. június 10-én kelt igazságügyi szakértői vélemények megállapításait minden tekintetben alátámasztotta, így a két időpont között keletkezett felületes fejsérülés a sértett állapotának romlásában szerepet nem játszhatott. Az igazságügyi orvosszakértő meghallgatása során külön kitért arra is, hogy ez utóbbi sérülés akkor bírna relevanciával, ha ezzel összefüggésben további koponyaűri belüli sérülést is okozott volna, de erre nézve orvosi dokumentum nem áll rendelkezésre.

[53] Végül az I.r. vádlott védőjének a sértett ellátásával, rehabilitációjának szakszerűségével kapcsolatban megfogalmazott aggályait illetően az igazságügyi orvosszakértői vélemények alapulvételével a másodfokú bíróság is – egyetértve az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel – azt hangsúlyozza, hogy a sértett ellátása során mind a háziorvos, mind a kórházi ellátásban résztvevő orvosok a szakmai szabályai szerint jártak el, a sértett közvetlen életveszélyes állapotát okozó koponyaűri sérülések súlyosabb, akár halálhoz vezető következményét a szakszerű orvosi ellátás megszüntette, azonban a súlyos koponyatrauma

szövődményeként sértettnél súlyos fokú szellemi leépülés alakult ki, mentális állapotában érdemi javulás nem várható.

[54] Azt pedig, hogy sértett sértett a bántalmazása előtt a korának megfelelő szellemi állapotban volt, tanú3, a sértett háziorvosának a vallomása igazolta, aki úgy jellemezte őt, hogy kicsit meglassult volt, nem volt beszédes, de demenciára utaló jelet nála nem észlelt.

[55] Mindezek alapján a rendelkezésre álló és egy irányba mutató bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, az iratok tartalmával összhangban áll. Mivel pedig Terhelt2 II.r. vádlottnak és védőjének a felmentését célzó fellebbezése a bizonyítékok helyes és okszerű bírói mérlegelését támadja, az a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán nem vezethetett eredményre.

[56] Az irányadó tényállásból Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. és Terhelt3 III.r. vádlott bűnösségének a megállapítása okszerű, a bűncselekmény büntető anyagi jogi minősítése törvényes.

[57] A Kúria 3/2013. – a Legfelsőbb bíróságnak az élet testi épség büntetőjogi védelméről szóló 15. számú irányelve helyébe lépő - Büntető Jogegységi határozat I./1-4 pontjai szerinti iránymutatás szem előtt tartásával, az objektív és szubjektív tényezők vizsgálatának eredményeként az elsőfokú bíróság helytállóan jutott – a vádirati minősítéssel megegyezően – arra a következtetésre, hogy a vádlottak szándéka testi sértés okozására, mégpedig az erőbehatások mértéke, és a bántalmazás módja, célzott helye alapján 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására irányult, azonban a súlyosabb eredmény tekintetében a tudattartalmuk legfeljebb hanyag gondatlansággal jellemezhető.

[58] A vádlottak egymás jelenlétében, közösen és szándékegységben bántalmazták a sértettet, így a társtettesi elkövetési magatartás megállapítása a Btk. 13.§ (3) bekezdése értelmében nem vitatható.

[59] Közös bántalmazás esetén ugyanis, amikor is valamennyi elkövető tisztában van társai cselekvőségével, és saját tevékenységét annak ismeretében, ahhoz képest alakítja, fejt ki, közömbös, hogy a súlyosabb minősítést megalapozó sérülést éppen melyik elkövető fizikai erőlködése idézte elő. Az okozott eredményért az elkövetők társtettesként felelnek [BH2017. 284.].

[60] A büntetés kiszabása során értékelhető körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vette számba annyi pontosítás mellett, hogy Terhelt3 III.r. vádlott javára szolgál a bűnösségére is kiterjedő, beismerő vallomása, megbánása, míg valamennyi vádlott tekintetben súlyosító tényező, hogy a bántalmazás következtében a sértett közvetlen

életveszélyes sérülést szenvedett el, illetve Terhelt1 I.r. vádlott a bűncselekmény elkövetésekor két próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt állt.

[61] A bűnösségi körülmények kiegészítése mellett is, elsősorban a bűncselekmény elkövetésének körülményeire figyelemmel, vagyis arra, hogy minden ok nélkül nekiestek egy náluk idősebb, kiszolgáltatott embernek, továbbá a sértettnél a vádlotti bántalmazással összefüggésben kialakult teljes kiszolgáltatottságra, visszafordíthatatlan és emberhez méltó élethez való jog teljes elvesztését eredményező állapotára, helyesen jutott arra az álláspontra a törvényszék, hogy minden vádlottal szemben is kizárólag tényleges szabadságelvonással járó büntetés, szabadságvesztés kiszabása szolgálhatja a büntetési célokat.

[62] A – később kifejtettek szerint – egyidejűleg több felfüggesztett szabadságvesztések hatálya alatt álló Terhelt1 I.r. vádlott esetében pedig a Btk. 86.§ (1) bekezdés c) pontjának kizáró rendelkezése értelmében nem is lett volna törvényes lehetőség a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére, mint ahogy a Btk. 82.§ (2) bekezdés c) pontja szerinti enyhítő rendelkezés alkalmazására sem volt alap.

[63] A fiatalkorú II. és III.r. vádlottak esetében a Btk. 106.§-ban megfogalmazott, alapvetően a fiatalkorú helyes irányba történő fejlődését szem előtt tartó büntetés kiszabási elveket vizsgálva a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett azzal, hogy a bűncselekmény elkövetésének körülményeire, útonálló, durva jellegére és igen súlyos, a sértett további életét alapvetően befolyásoló eredményére tekintettel a büntetés célja esetükben kizárólag szabadságelvonással járó büntetés kiszabásával érhető el.

[64] A szabadságvesztés tartama tekintetében az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a büntetés kiszabása során értékelt körülmények alapján a törvényi középértéket némileg meghaladó tartamú szabadságvesztés áll arányban a bűncselekmény tárgyi súlyával és a vádlottak alanyi bűnössége fokával. A másodfokú bíróság álláspontja is az volt, hogy a vádlottak terhére rótt bűncselekmény adott kategórián belüli tárgyi súlya messzemenően ezt indokolja, még a fiatalkorú vádlottak esetében is.

[65] Terhelt1 I.r. vádlottat érintően a törvényszék által kiszabott 6 év 6 hónap szabadságvesztés eltúlzottnak nem tekinthető, lényeges mérséklésére a másodfokú bíróság sem látott indokot.

[66] A fiatalkorú vádlottak esetében azonban – ahogy erre az elsőfokú bíróság is helyesen utalt – a Btk. 109.§ (3) bekezdés c) pontja értelmében irányadó büntetési tétel középértéke 2 év 6 hónap 15 nap.

[67] Az ítélet belső arányosságát is vizsgálva a másodfokú bíróság álláspontja szerint az irányadó büntetési tétel középértékét jóval meghaladó szabadságvesztés – a főügyési szóhasználatkal élve – nem csak példásan súlyos, hanem inkább eltúlzott, a másodfokú

bíróság megítélése szerint a fiatalokú vádlottak büntetési céljával – azaz a helyes irányú fejlődésüket elősegítő nevelő jelleggel - nem egyeztethető össze maradéktalanul.

[68] A II.r. és III.r. fiatalokú vádlottak tekintetében ezért a másodfokú bíróság - jóllehet indokoltnak tartotta a törvény szigorának alkalmazását -, azonban a III.r. vádlott bűnösségét beismerő, megbánó magatartására figyelemmel a büntetési tétel középértéke közelében, míg II.r. vádlott esetében ezt arányosan meghaladó mértékben megállapított szabadságvesztésben találta indokoltnak meghatározni a főbüntetés mértékét.

[69] A mellékbüntetés alkalmazásának törvényi feltételei valamennyi vádlott esetében fennálltak, tartama – II.r. és III.r. vádlott esetében a szabadságvesztés megváltozott tartamához képest sem – eltúlzott, megváltoztatására nem volt indok.

[70] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[71] Terhelt I.r. vádlott tekintetében a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában helytállóan észrevételezte, hogy a bűnügyi nyilvántartás adatai alapján megállapíthatóan a Fehérgyarmati Járásbíróság 2017. február 7. napján jogerős 4.B.48/2016/11. számú ítéletével kiszabott 200 napi tétel pénzbüntetés meg nem fizetése miatt, szabadságvesztésre történő átváltoztatása folytán a pénzbüntetés helyébe lépő, 2018. január 20-tól 2018. június 29. napjáig töltött szabadságvesztéssel a Fehérgyarmati Járásbíróság 2017. szeptember 18. napján jogerős 7.Bpk.158/2017/3. számú határozatával kiszabott 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje a Btk. 86.§ (3) bekezdésére figyelemmel a (2) bekezdése értelmében meghosszabbodott. Így az I.r. vádlott a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmény idején ezen felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt is állt, ezért a Btk. 87.§ b) pontjának kötelező rendelkezése alapján, ezen felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendeléséről is határozni kellett.

[72] Megjegyzést érdemel - a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratának megfelelően -, hogy ez az ítéleti rendelkezés a másodfokú eljárásban érvényesülő – ügyészi fellebbezés hiányában beállt – súlyosítási tilalmat nem sérti, ugyanis a Be. 590.§ (7) bekezdése értelmében, mint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát érintő kérdésre [Be. 671.§ 2. pont], a másodfokú felülbírálat hivatalból is kiterjed.

[73] Az elsőfokú ítélet bűnjelek tekintetében meghozott rendelkezései megalapozottak, azonban időközben a bűnjelek tárolási helye és ezzel együtt a nyilvántartási száma is megváltozott, ezért azt a másodfokú bíróság – az egyébként törvényes rendelkezések érintetlenül hagyása mellett - ennek megfelelően megjelölte.

[74] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.599.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtatta meg, míg az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[75] Az I.r. és fk. II.r. vádlottal által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig, míg Terhelt3 III.r. vádlott esetében (a letartóztatásának megszüntetésére tekintettel) 2022. március 24. napjáig letartóztatásban töltött időt is a Btk.92.§ (1)-(2) bekezdése alapján a kiszabott büntetésbe beszámítani rendelte.

[76] A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I.r. vádlott és Terhelt2 II.r. vádlottat a Be. 613.§ (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 574.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a kirendelt védőik munkadíjának, valamint a sértetti ügygondnok díjának fele-fele részében történő megfizetésére, míg Terhelt3 III.r. vádlottal kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613.§ (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2022. április 29.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k. Barabásné dr. Birinyi Andrea s.k. dr. Raczky Katalin sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 7.Fk.67/2020/45. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Fkf.247/2021/35. számú ítéletében foglalt változtatással 2022. április 29. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. április 29.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő